

ข้อสังเกตบางประการว่าด้วยรูปแบบการปกครองและผลลัพธ์ทางการเมือง

: กรณีศึกษาเปรียบเทียบประเทศอินโดนีเซียและประเทศไทย

On Regimes and the Political Outcomes

: A Comparative case study between Indonesia and Thailand

ศุภโชค รัฐธานาวิน*

บทคัดย่อ

งานชิ้นนี้มีเป้าหมายในการศึกษารูปแบบการปกครองที่ส่งผลต่อผลลัพธ์ทางการเมือง โดยมุ่งเน้นการศึกษาในประเทศอินโดนีเซียและเปรียบเทียบกับบางประเด็นของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่ามีความแตกต่างของโครงสร้างทางการเมืองซึ่งส่งผลต่อผลลัพธ์ทางการเมืองในหลายระดับ นับตั้งแต่รัฐธรรมนูญ ระบบการเลือกตั้ง การปกครองส่วนท้องถิ่น โดยความแตกต่างเหล่านี้เป็นความแตกต่างที่มีกลไกสำคัญต่อการสถาปนาระบบประชาธิปไตยให้มีความเข้มแข็งและหากเราสามารถทำความเข้าใจและปรับเปลี่ยนเงื่อนไขของแต่ละสังคมให้สอดคล้องกับกลไกดังกล่าวก็น่าจะสามารถสร้างความมั่นคงให้กับระบอบประชาธิปไตย

คำสำคัญ: การเมืองเปรียบเทียบ, อินโดนีเซีย, รูปแบบการปกครอง

* นักศึกษารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

Abstract

This research aims to study how regimes have impacts on political results, by focusing on Indonesia and comparing the findings with that of Thailand. The research shows the differences in political structures between these two countries which affect their political outcomes in several levels, ranging from constitutions, to election systems, and to local administrations. Differences in political structures play an important role in establishing a stable democracy. If we can understand the conditions of each society, and adapt to meet those conditions, It can help establish a strong democracy.

Keywords: Comparative politics, Indonesia, Regime

บทนำ

หากเราจะตั้งต้นว่าทำไมสมควรศึกษาเปรียบเทียบประเทศอินโดนีเซียและประเทศไทย เราสมควรเริ่มพิจารณาถึง Benedict Anderson นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญการศึกษาอินโดนีเซียอย่างลุ่มลึก นอกจากนั้นในแวดวงภูมิภาคศึกษาและการศึกษาทางรัฐศาสตร์ คงปฏิเสธไม่ได้ว่างานเขียนหลายชิ้นของ Anderson มีความสำคัญในการกระตุ้นให้ผู้ศึกษา “รัฐไทย” ขยายหูลูตาให้กว้างไกลออกไปไม่น้อย โดยเฉพาะในบางด้านของงานเขียนเรื่อง Studies of Thai state: the state of Thai studies ก็ชี้ชวนให้ผู้อ่านต้องกลับมาทบทวนย้อนคิดถึง มุมมองการ “ศึกษา” เกี่ยวกับ สิ่งที่เราเรียกว่า “ไทยศึกษา” เพราะเมื่อพิจารณาถลกลงไปถึงแนวคิดสำคัญที่ Anderson พยายามอธิบายถึงลักษณะอันพิลึกพิลั่นของการศึกษารัฐไทย และการกล่าวถึง ปัญหาของความ

เป็นอาณานิคมและการเข้าถึง รวมทั้งความพยายามเปรียบเทียบที่ไม่อาจจะเปรียบเทียบได้กับการศึกษาประเทศอื่นๆในภูมิภาค

สิ่งต่างๆเหล่านี้มีที่มาจากการที่ Anderson เริ่มพิจารณาในกรอบอินโดนีเซียที่เป็นพื้นที่ทางการศึกษาที่เขาเชี่ยวชาญ และมีรากเหง้าทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ ดังนั้น คงจะไม่ผิดนักที่จะกล่าวว่าประสบการณ์จาก อินโดนีเซียคือภาพสะท้อนความคิดของ Anderson บางประการว่า เขาเชื่อมั่นว่า “ไทยศึกษา” จะต้องเป็น “การศึกษา” มากกว่าเรียนรู้อย่างไรแบบแผน เขาพยายามเสนอการศึกษาที่มีระบบและเอาจริงเอาจังกับการอธิบาย เข้าสู่ความคิดเรื่องการศึกษาของไทยอย่างกลายๆ แต่กระนั้น ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ข้อเสนอเรื่อง สัจพจน์หลัก 4 ประการดั้งเดิม และ สัจพจน์ท้าทายนั้นไม่มีพลังในการอธิบาย ข้อเสนอของ Anderson ยังคงมีความเข้มข้น แต่ทิศทางที่เขาเลือกพิจารณาภูมิลำเนาไทยนั้นยังสมควรเติมเต็มจากทิศทางอื่นๆ นั่นคืองาน Anderson ยังขาดการทำความเข้าใจของโครงสร้างพื้นฐานต่างๆเช่นกลไกการปกครองที่มีผลต่อการกำหนดชะตากรรมทางการเมือง ในบทความนี้จึงเป็นการพยายามทดลองตอบคำถามเหล่านั้น ผ่านการพิจารณาระบบการปกครองของอินโดนีเซียบางประการกับประเทศไทย

โครงสร้างการปกครองและรัฐธรรมนูญ

อินโดนีเซีย (อินโดนีเซีย: Indonesia) หรือชื่อทางการคือ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republik Indonesia) เป็นหมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก ตั้งอยู่ระหว่างคาบสมุทรอินโดจีนกับทวีปออสเตรเลีย และระหว่างมหาสมุทรอินเดียกับมหาสมุทรแปซิฟิก มีพรมแดนติดกับประเทศมาเลเซียบนเกาะบอร์เนียวหรือกาลีมันตัน

(Kalimantan), ประเทศปาปัวนิวกินีบนเกาะนิวกินีหรืออีเรียน (Irian) และประเทศติมอร์-เลสเตบนเกาะติมอร์ (Timor) โดยผู้นำประเทศอินโดนีเซียคนปัจจุบันคือประธานาธิบดี โจโก วีโดโด

อินโดนีเซียปกครองระบอบสาธารณรัฐแบบประชาธิปไตย มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้าฝ่ายบริหาร รวมทั้งเป็นผู้บัญชาการเหล่าทัพ โดยมีพื้นที่บางส่วนที่มีลักษณะปกครองตนเอง (Provincial Autonomy) โครงสร้างการเมืองการปกครองของอินโดนีเซียที่สะท้อนถึงบทบาทของการปกครองส่วนกลางและท้องถิ่นประกอบด้วย 2 องค์การสำคัญ ได้แก่

สภาที่ปรึกษาประชาชน (People's Consultative Assembly : MPR) ประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (People's Representative Council : DPR) จำนวน 550 คน และสภาผู้แทนระดับภูมิภาค (Regional Representative Council : DPD) จำนวน 128 คน ทั้งหมดมาจากการเลือกตั้ง สภาที่ปรึกษาประชาชน มีหน้าที่สำคัญ 3 ประการคือ แก้ไขรัฐธรรมนูญ แต่งตั้ง ประธานาธิบดี/รองประธานาธิบดีและถอดถอนประธานาธิบดี

สภาผู้แทนราษฎร (House of People's Representatives : DPR) ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 550 คน มาจากการเลือกตั้ง มีหน้าที่หลักในการออกกฎหมายอนุมัติงบประมาณ และกำกับดูแลการทำงานของรัฐบาล โดยมีวาระการทำงาน 5 ปี การพิจารณาร่างกฎหมายแต่ละฉบับต้องมีการหารือและได้รับความเห็นชอบร่วมกันระหว่าง DPR และประธานาธิบดี ร่างกฎหมายใดที่ไม่ได้รับความ

เห็นชอบร่วมจากประธานาธิบดีไม่สามารถนำกลับมาพิจารณาใหม่อีก ขณะเดียวกัน ร่างกฎหมายที่ได้รับความเห็นชอบร่วมจากประธานาธิบดีและผ่านการลงคะแนนเสียงจาก DPR แล้ว แต่ประธานาธิบดีไม่ลงนามด้วยเหตุผลใดก็ตาม ภายใน 30 วันให้ถือว่ามีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายได้โดยสมบูรณ์

สภาผู้แทนระดับภูมิภาค (Regional Representatives Council : DPD) เป็นสถาบันใหม่ที่มีการเลือกตั้งครั้งแรก เมื่อวันที่ 5 เมษายน 2547 เพื่อทดแทนผู้แทนจากภูมิภาคและองค์กรสังคม/กลุ่มอาชีพที่เคยมีอยู่เดิม (ที่มาจากการแต่งตั้ง) ทั้งนี้ สมาชิก DPD มาจากการเลือกตั้งจังหวัดละ 4 คน รวมทั้งสิ้น 128 คน มีหน้าที่เสนอแนะร่างกฎหมาย รวมถึงตรวจสอบการใช้จ่าย งบประมาณของประเทศ

นอกจากนี้ยังมี สภาประชาชนระดับท้องถิ่น (Regional People's House of Representatives : DPRD) เพื่อส่งเสริมการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น บทบัญญัติในการแก้ไขรัฐธรรมนูญปี 2543 กำหนดให้แบ่งระดับการปกครองภูมิภาคออกเป็นจังหวัด อำเภอ (regency) และตำบล/เทศบาล (Kota) โดยจัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิก DPRD ในทุกระดับ (พร้อมกับการเลือกตั้ง DPR และ DPD)

โครงสร้างเหล่านี้ย้อนไปถึง รัฐธรรมนูญปี ค.ศ. 1945 ที่บัญญัติให้สถาบันทางการเมืองและการบริหารประเทศมี 5 องค์กรประกอบด้วยสภาที่ปรึกษาประชาชน ประธานาธิบดีสภาผู้แทนราษฎรคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินสูงสุดศาลรัฐธรรมนูญ และสภาองค์กรปกครองท้องถิ่นอำนาจการบริหารแบ่งออกเป็น 3 ฝ่ายคือฝ่ายบริหาร

ฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายตุลาการประธานาธิบดีดำรงฐานะประมุขแห่งรัฐและผู้บัญชาการทหารสูงสุดของกองทัพอินโดนีเซียประธานาธิบดีทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายบริหารรวมทั้งเป็นผู้แต่งตั้งและปลดรัฐมนตรีรองประธานาธิบดีและคณะรัฐมนตรีช่วยสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของประธานาธิบดีประธานาธิบดีไม่มีอำนาจยุบสภา นอกจากนั้น รัฐบาลส่วนกลางของอินโดนีเซียมีการจัดระบบบริหารราชการ ในรูปแบบกระทรวงทั้งสิ้น 34 กระทรวง แบ่งเป็นกระทรวงหลัก 30 กระทรวง และกระทรวงประสานงาน (Coordinating ministry) อีก 4 กระทรวง โดยมีกระทรวงจำนวนมากแตกต่างจากของไทยอันได้แก่ กระทรวงกฎหมายและสิทธิมนุษยชน, กระทรวงป่าไม้, กระทรวงกิจการทางทะเลและประมง, กระทรวงแรงงานและการอพยพย้ายถิ่น, กระทรวงกิจการสาธารณะ, กระทรวงบริการสังคม, กระทรวงการศาสนา กระทรวงสหกรณ์และกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม, กระทรวงส่งเสริมบทบาทสตรีและคุ้มครองเด็ก , กระทรวงการปฏิรูปการบริหารและระบบราชการ, กระทรวงการพัฒนากุมิภาคด้อยโอกาส, กระทรวงการวางแผนพัฒนาแห่งชาติ, กระทรวงรัฐวิสาหกิจ, กระทรวงการเคหะ เป็นต้น

เมื่อกล่าวถึงความแตกต่างกันระหว่างรัฐธรรมนูญของอินโดนีเซียและของไทย ในฉบับปัจจุบัน ทั้งโครงสร้าง ลักษณะ เจตนารมณ์ และที่มา ของรัฐธรรมนูญเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่อาจจะทำให้มีการเทียบเคียงสภาพสังคมไทยและอินโดนีเซียได้โดยตรง เพราะเมื่อจะพิจารณาถึงรัฐธรรมนูญอันเป็นสิ่งที่ยึดมั่นว่าเป็นกรอบกติกาของประชาธิปไตยและนักวิชาการทั้งหลายล้วนเรียกว่าเป็นสิ่งที่สำคัญอย่าง

ยิ่งยวดในการศึกษาถึงสังคมในรัฐหนึ่งรัฐใดนั้น มีสิ่งแรกที่ต้องคำนึงถึง เมื่อจะกล่าวถึงรัฐธรรมนูญนั้นก็คือ ที่มาของรัฐธรรมนูญ โดยมีข้อเปรียบเทียบอย่างชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างรัฐธรรมนูญไทยและรัฐธรรมนูญอินโดนีเซียถึงที่มาของกฎหมายเหล่านี้ แม้ว่ารัฐธรรมนูญไทยฉบับประชาชน 2540 จะถูกยกร่างโดย สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญที่เป็นตัวแทนของประชาชนในบรรยากาศแห่งประชาธิปไตย แต่รัฐธรรมนูญฉบับ 2560 กลับถูกยกร่างโดยสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญที่มีเงาแห่งการรัฐประหารทับบออยู่ซึ่งแตกต่างจากอินโดนีเซีย

นอกเหนือไปจากตัวรัฐธรรมนูญที่มีที่มาแตกต่างแล้ว ส่วนที่ขับเคลื่อนรัฐธรรมนูญหรือผู้ที่ใช้อนุสัญญาก็เป็นอีกส่วนสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงพลังที่จะขับเคลื่อนสังคมให้ก้าวไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยที่มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะกลไกองค์กรที่มาจากการเลือกตั้ง

บทบาทของการเลือกตั้ง

การจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีของอินโดนีเซียเป็นการเลือกโดยตรง (ก่อนหน้านี้ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐสภา) มีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี สามารถดำรงตำแหน่งได้เพียงสองวาระ ประธานาธิบดีทำหน้าที่เป็นประมุขของรัฐ พรรคการเมืองหรือกลุ่มพรรคการเมืองจะต้องชนะด้วยคะแนนเสียงร้อยละ 25 หรือชนะด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของจำนวนที่นั่งในสภาผู้แทนราษฎรระดับชาติ จึงจะเสนอชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี (เป็นการสมัครรับเลือกตั้งคู่กัน) ตามกฎหมายการเลือกตั้งปี 2551 (2008)ระบุว่า ผู้ที่จะได้รับการ

เลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีนั้น จะต้องได้รับคะแนนเสียงร้อยละ 50 ขึ้นไปจากประชาชนทั้งหมดที่มีสิทธิเลือกตั้ง และคะแนนเสียงที่ได้นั้น จะต้องเกินร้อยละ 20 เมื่อนับคะแนนเสียงในแต่ละจังหวัดของอินโดนีเซีย ในกรณีที่ไม่มีผู้สมัครผู้ใดผ่านเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่งดังกล่าว จะต้องจัดให้มีการเลือกตั้งรอบสองขึ้น โดยเลือกผู้สมัครที่มีคะแนนนำเป็นอันดับหนึ่งและสองมาทำการเลือกตั้งใหม่ในรอบที่สอง สำหรับเงื่อนไขในการนับคะแนนเสียงในรอบที่สอง กำหนดว่าให้มาจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมดเช่นเดียวกับการเลือกตั้งรอบแรก โดยผู้สมัครที่ได้รับคะแนนเสียงมากกว่าจะเป็นผู้ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี

สำหรับบทบาทการเลือกตั้งในประเทศไทย เราควรเริ่มการพิจารณาว่าปัญหาการเลือกตั้งคือการพยายามสร้างความมั่นคงแก่ประชาธิปไตยที่ไม่บรรลุความสำเร็จ (Consolidation period) ในประเทศไทย ดังที่กล่าวข้างต้นว่า เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ได้ทำให้กองทัพต้องถอยออกจากการเมือง ชนชั้นกลางเข้ามามีบทบาททางการเมืองมากขึ้น นายกรัฐมนตรีถูกกำหนดให้ต้องมาจาก ส.ส. และเริ่มกระบวนการกระจายอำนาจ มีการเลือกตั้งบ่อยครั้งขึ้น โดยอาศัยอำนาจของรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 ซึ่งมีลักษณะที่กำหนดการเลือกตั้งมีบทบาทสำคัญ ซึ่งเป็นที่พอใจของชนชั้นกลาง แต่ก็ยังคงมีพลังบางส่วนที่ไม่เห็นด้วยกับการเมืองแบบเลือกตั้ง พลังเหล่านี้อาจยอมรับการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง แม้ว่าจะไม่ใช่หนทางของประชาธิปไตยก็ตาม ต่อมาเมื่อมีการจัดการเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญ ฉบับ พ.ศ. 2540 ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2544 จากผลการเลือกตั้งพบว่ารัฐบาลทักษิณมีเสถียรภาพมาก จนสามารถบริหารประเทศครบวาระ

4 ปีซึ่งไม่เคยมีมาก่อน นี่ก็เป็นเหตุเพราะรัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. 2540 นั้นกำหนดไม่ให้ ส.ส.ย้ายพรรคการเมืองในสังกัดได้ เว้นแต่การลาออกก่อนครบวาระหรือการยุบสภา และยังกำหนดห้าม ส.ส.เขตเป็นรัฐมนตรี ซึ่งช่วยลดความขัดแย้งในการแย่งชิงตำแหน่งรัฐมนตรี นอกจากนี้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2540 ยังมีลักษณะผสมผสาน นั่นคือตัวนายกรัฐมนตรีจะได้รับความชอบธรรมจากรัฐสภา และจากประชาชนจากระบบการเลือกตั้งแบบบัญชีรายชื่อ

Tamada เคยเสนอว่าการเปลี่ยนระบอบการปกครองจากระบอบประชาธิปไตยไปเป็นระบอบที่ไม่เป็นประชาธิปไตย หรือความล้มเหลวของการจรรโลง (Consolidation) ประชาธิปไตย เขาใช้คำว่าเมื่อมีเสถียรภาพสูงเกินไป: ชนชนไม่ได้จึงต้องทำลาย โดยอ้างว่าในรัฐบาลทักษิณนอกจากมีรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ.2540 สนับสนุนแล้ว ยังมีเงินทุนทางการเมือง และนโยบายของรัฐบาล ซึ่งสามารถสร้างและรักษาความมั่นคงไว้ได้มากเป็นพิเศษ เพราะทักษิณตั้งพรรคของตนเองและทุ่มเทเงินทุนให้กับพรรคการเมืองของตนเอง หากพรรคการเมืองอื่นจะสู้กับพรรคไทยรักไทยก็จำเป็นที่จะต้องระดมเงินทุนให้ได้มากกว่า ซึ่งดูเหมือนเป็นไปได้ยาก ทำให้ทักษิณเป็นผู้ผูกขาดตลาดเงินทุนทางการเมือง ถึงจะมีบางคนกล่าวว่าคนในเขตเมืองหรือชนชั้นกลางเริ่มไม่ต้องการทักษิณ แต่ผลการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2548 นั้นแสดงให้เห็นว่า ในกรุงเทพฯ พรรคไทยรักไทยได้ ส.ส.เพิ่มมากขึ้น และคะแนนเสียงจากระบบรายชื่อก็เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน และเหตุที่รัฐบาลพรรคไทยรักไทยถูกโค่นล้ม โดยการรัฐประหาร 19 กันยายน พ.ศ. 2549 ก็น่าจะมีสาเหตุหลักอยู่ที่การเมืองไทยเริ่มเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงรัฐบาลนั้นต้องถูกต้องตามกฎหมาย นั่นคือการเลือกตั้ง แต่เมื่อมีบางคนบางกลุ่มตระหนักว่าไม่สามารถชนะด้วยการเลือกตั้งได้เนื่องจากไม่ใช่ผู้กุมเสียง

คนส่วนใหญ่ จึงไม่ยอมเล่นการเมืองบนเวทีทางการเมืองอีกต่อไป และหันเหหนทางไปสู่การเลือกทำรัฐประหาร หรืออีกนัยหนึ่งคือทำให้การเลือกตั้งหมดความสำคัญไป

ระบบการปกครองส่วนท้องถิ่น

ประเด็นเชิงโครงสร้างที่ควรพิจารณาอีกประเด็นหนึ่งคือ ระบบราชการ และระบบโครงสร้างการปกครองท้องถิ่น ในประเทศไทยและอินโดนีเซียเราพบความแตกต่างอย่างชัดเจนว่า ระบบการปกครองส่วนท้องถิ่นของไทยอยู่ใต้ปกของกระทรวงมหาดไทย จึงขัดขวางความอิสระในการปกครองตนเองของประชาชนและขัดขวางกระบวนการจรรโลงประชาธิปไตย (Democracy Consolidation) สอดคล้องกับในกรณีของอินโดนีเซียที่ระบบการปกครองส่วนท้องถิ่นมีประเด็นเรื่องความมีอิสระมาตั้งแต่ก่อนการมีระบบประชาธิปไตยแต่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงทำให้กระบวนการจรรโลงประชาธิปไตย (Democracy Consolidation) มีดำเนินต่อไปได้

อินโดนีเซียเป็นสาธารณรัฐแบบรัฐเดี่ยว แต่ได้มีการจัดการ ปกครองแบบกระจายอำนาจอย่างกว้างขวาง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า อินโดนีเซียมีการแบ่งเขตการปกครองภายในของตนเองออกเป็นหลาย ระดับ และแต่ละระดับก็มีชื่อเรียกที่ต่างกันออกไป โดยเริ่มต้นจาก มณฑล (Provinsi) คือชื่อเรียกเขตการปกครองภายในอินโดนีเซียในระดับใหญ่ที่สุดรองลงมาจากระดับประเทศ โดยทั่วไปแล้วในงาน ศึกษาหรือรายงานข่าวในภาษาไทยมักจะเรียกเขตการปกครองประเภทนี้ของอินโดนีเซียว่า จังหวัด โดยเทียบเคียงมาจากคำว่า province ในภาษาอังกฤษ แต่ในกรณีอินโดนีเซีย มีมณฑล 5 แห่งที่มีสถานะพิเศษต่างจากมณฑลอื่นๆ คือ อาเจะห์ (Aceh) เขตปกครอง

พิเศษยกยกการตา (Daerah Istimewa Yogyakarta) ปาปัว (Papua) ปาปัวตะวันตก (Papua Barat) และ กรุงจาการ์ตา

จังหวัด(Kebupaten) การปกครองท้องถิ่นในลำดับรองลงมาของอินโดนีเซีย คือ การปกครองระดับจังหวัด หรือ kabupaten โดยในปัจจุบันอินโดนีเซีย แบ่งออกเป็น 405 จังหวัดทั่วประเทศ แต่ละจังหวัดมีผู้นำคือ ผู้ว่าราชการจังหวัด (Bupati) ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของ ประชาชน มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี ถัดจากจังหวัดคือ นคร (Kota) นคร มีลำดับชั้นเทียบเท่ากับจังหวัด กล่าวคือเป็นหน่วยการปกครองในระดับต่ำลงมาจากมณฑลเหมือนกัน แต่มีความต่างคือ นคร จะมีเนื้อที่เล็กกว่าจังหวัด และนครมักเป็นเขตอุตสาหกรรมและ เศรษฐกิจจากบริการ ในขณะที่จังหวัดมักเป็นเขตที่มีการทำการเกษตร มากกว่า ผู้นำของนคร คือ นายกเทศมนตรีซึ่งมาจากการเลือกตั้ง โดยตรงของประชาชน มีวาระดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี

อำเภอ (Kecamatan) เป็นหน่วยการปกครองในระดับรองลงมาจากจังหวัด และนคร ทำงานอยู่ภายใต้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายกเทศมนตรีผู้นำของอำเภอ คือ นายอำเภอ (Camat) มาจากการแต่งตั้งโดยผู้ว่าราชการ จังหวัดหรือนายกเทศมนตรีไม่ได้มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชน ดังนั้นสถานะของอำเภอจึงเปรียบได้กับเป็นหน่วยงานย่อยๆของจังหวัดและนครต่างๆ เท่านั้น

อินโดนีเซียมีหน่วยการปกครองในระดับล่างสุดอยู่ 2 ประเภท คือ ตำบล (Kelurahan) และหมู่บ้าน โดยตำบลเป็นหน่วยการปกครองที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ ชุมชนเมือง ผู้นำของตำบล คือ กำนัน (Lurah) มาจากการแต่งตั้งของ ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือ

นายกเทศมนตรีหมู่บ้าน(Desa) หมู่บ้านคือหน่วยการปกครองระดับล่างสุด โดยมีฐานะเท่าเทียม กับตำบล แต่หมู่บ้านตั้งอยู่ในพื้นที่ชนบทเท่านั้น โดยในยุคระเบียบใหม่ ของซูฮาร์โต หมู่บ้านเป็นหน่วยการปกครองที่รัฐบาลเล็งเห็นความ สำคัญอย่างมาก โดยรัฐบาลตระหนักว่าหมู่บ้านเป็นหน่วยการปกครอง ที่อยู่ใกล้ชิดกับชีวิตประชาชนและมีอิทธิพลต่อประชาชนได้มากในหลาย ด้าน รัฐบาลในสมัยนั้นจึงต้องการเข้ามาจัดระเบียบการปกครองในระดับ หมู่บ้าน โดยใช้วิธีการต่างๆ จูงใจและบังคับให้ผู้นำหมู่บ้านสมาชิกัด กับส่วนกลางและรับเอานโยบายที่ส่วนกลางกำหนดไปปฏิบัติในขณะเดียวกัน อุดมการณ์หรือการกระทำใดๆ ที่ต่อต้านหรือผิดแผกไปจากแนวคิดของรัฐบาล ก็จะถูกปิดกั้น หมู่บ้านในยุคสมัยของซูฮาร์โตจึงเป็น หมู่บ้านที่ปราศจากความหลากหลาย ปราศจากชีวิตชีวา เป็นเพียง หน่วยงานที่ทำตามคำสั่งของรัฐบาลอย่างเคร่งครัด ซึ่งเป็นตัวอย่างหนึ่ง ที่สะท้อนถึงลักษณะการปกครองประเทศในยุคระเบียบใหม่ที่ความเป็น ไปทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรมล้วนถูกกำหนดมาจากส่วนกลาง

การถูกกำหนดจากส่วนกลางหรือกลไกราชการนี้ นำไปสู่ สิ่งที่เราเรียกถึงเป็นลำดับแรกๆก็คือแนวคิด Prismatic theory ของ Fred W. Riggs ที่มุ่งเน้นการอธิบายสังคมไทยร่วมสมัยที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนผ่านจากสังคมแบบจารีตไปสู่สังคมสมัยใหม่ แนวคิดนี้อธิบายว่าสังคมเปลี่ยนผ่านมีความพยายามกำหนดโครงสร้าง หน้าที่ของสถาบันต่าง ๆ ในสังคมขึ้นมา แต่สถาบันที่ถูกสร้างขึ้นมามีเหล่านั้นไม่สามารถทำหน้าที่อย่างที่ควรจะเป็นได้ ทำให้เกิดปัญหาการก้าวถอยหลัง ท้าทายหน้าที่ของกันและกันขึ้นเสมอๆ หรือกล่าวได้ว่าเป็นสมัยใหม่แต่เปลือก

บทสรุป

ทุกวันนี้เราคงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าคนไทยนั้นไม่ค่อยมีสำนึกความเป็นพลเมืองไทยในระบอบที่เรียกว่าประชาธิปไตย ซึ่งระบอบประชาธิปไตยนั้นตามนิยามอย่างง่าย ๆ แล้วก็คือ การปกครองของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน ซึ่งเป็นคำพูดของ อับราฮัม ลินคอล์น ที่ทุกคนคุ้นหูดี จากนั้นามนี้ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าประชาชนชาวไทยทุกคนนั้นควรที่จะเป็นผู้ที่เปลี่ยนแปลงเรียกร้องผลประโยชน์ต่างๆที่ควรจะได้และควรเป็นผู้เปลี่ยนแปลงประเทศไม่ใช่แค่ยอมเป็นผู้ถูกปกครองที่ไม่มีสิทธิมีเสียงอยู่ฝ่ายเดียว นั่นละว่าการที่คนไทยส่วนใหญ่คิดแบบนี้ก็เพราะเราถูกปลูกฝังมาตั้งแต่ในโรงเรียนให้เชื่อในผู้ปกครองแทนที่จะเชื่อในความสามารถของตัวเองเราตกอยู่แต่กับการถูกสอนให้ท่องให้บูชาในอุดมการณ์ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ประหนึ่งราวกับว่าเราเป็นแค่ผู้มาขออาศัยในประเทศไทยเท่านั้นแต่แท้จริงแล้วหารู้ไม่ว่าตัวเรานั้นแหละคือเจ้าของประเทศ ซึ่งในความจริงแล้วเราต้องมาเริ่มปลูกฝังค่านิยมในความเป็นพลเมืองใหม่ให้ทุกคนเคารพในตัวเองและตระหนักถึงสิทธิและเสรีภาพที่มีอยู่ให้มากที่สุด

โดยเมื่อประชาชนมีสำนึกในความเป็นพลเมืองแล้วสิ่งจำเป็นจะต้องตามมาพร้อมกันก็คือพื้นที่ ในการมีส่วนร่วมและดูแลตนเองของพลเมืองไทยในระบอบประชาธิปไตย เพราะต้องยอมรับว่าบริบทของประชาธิปไตยนั้นเราคงไม่สามารถจะอธิบายความเป็นประชาธิปไตยได้แค่การอยู่บนทฤษฎีการมีส่วนร่วมแบบที่เน้นการเลือกตั้งสี่ปีครั้งเท่านั้น ซึ่งการมีส่วนร่วมดังกล่าวที่อาจารย์ทามาตะชินซึเมนี่เป็นเพียงแค่มายาคติ และเป็นการมีส่วนร่วมในเชิงพิธีกรรมที่จะหลอกล่อให้ประชาชนติดกับดักว่า

นั่นคือพัฒนาการทางการเมืองแล้ว แต่การมีส่วนร่วมดังกล่าวนี้ไม่ใช่การมีส่วนร่วมจริงๆ เป็นเพียงแค่วาทกรรมการพัฒนาที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อแยกคนออกจากพื้นที่การเมือง (de-politicize) ที่ผ่านมานั้นสังคมไม่สามารถเข้าควบคุมรัฐไทยได้ ทำให้ระบอบประชาธิปไตยไทยกลายเป็นกลไกทางการเมืองของผู้มีอำนาจในรัฐที่คอยควบคุมสังคม ซึ่งที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าระบอบประชาธิปไตยไม่ใช่สถาบันแบบตะวันตกสถาบันแรกที่ได้รับการสถาปนาขึ้นในประเทศไทย และแนวคิดประชาธิปไตยก็ไม่ใช่แนวคิดตะวันตกอันดับแรกที่ถูกนำเข้ามาใช้ในประเทศไทย ระบบราชการสมัยใหม่ก็ดี ระบบกฎหมายสมัยใหม่ก็ดี ระบบศาลก็ดี หรือแม้แต่ระบบการบริหารแบบรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ส่วนกลางก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นสถาบันแบบตะวันตกที่ถูกนำมาใช้ก่อนประชาธิปไตยทั้งสิ้น และต่างก็ได้รับผลกระทบ กระทั่งถูกเปลี่ยนแปลงรูปแบบสัญลักษณ์โดยวัฒนธรรมการเมืองดั้งเดิมอย่างทั่วหน้า ซึ่งตราบไต่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับสังคมไทยยังเป็นไปในลักษณะที่ “รัฐล้อมสังคม” เมื่อนั้นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศก็ต้องอยู่ในสภาพที่ถูกกระทำจากนโยบายต่างที่ไม่สนองตอบความต้องการของประชาชนและเผชิญกับสภาพการไร้สิทธิในการดูแลตัวเองของชุมชน แน่แน่นอนว่าความต้องการในการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดูแลตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งรัฐและขยายบริบทประชาธิปไตยออกไปให้ไกลกว่าประชาธิปไตยแบบตัวแทนเป็นสิ่งจำเป็น เพราะจากปัญหาการถูกทำลายวิถีชีวิตในภูมิคติของชาวบ้านไม่ว่าจะเป็นการถูกยื้อแย่งทรัพยากรดิน ป่า น้ำ ที่เป็นฐานการดำเนินชีวิตของชุมชน และการออกนโยบายสาธารณะอันมุ่งเน้นผลประโยชน์โดยอิงกับระบบทุนนิยมเป็นหลักโดยไม่สนใจความต้องการของประชาชน

ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นเป็นเพราะความจนอำนาจและจนโอกาสที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่กำหนดแนวทางการพัฒนาและบริหารจัดการทรัพยากร จนโอกาสและอำนาจที่จะปกป้องตัวเองจากการรุกรานภายใต้นโยบายการพัฒนาของรัฐ

ดังนั้นหนทางที่เป็นไปได้ที่จะให้ประเทศไทยก้าวสู่การเป็นประชาธิปไตยอีกครั้งอย่างมั่นคงก็คือการส่งเสริมมีส่วนร่วมของประชาชนในระบบประชาธิปไตย (participate democracy) โดยใช้รูปแบบประชาธิปไตยทางตรง(direct democracy) เป็นปัจจัยหนุนเสริมประชาธิปไตยแบบตัวแทนให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งนั่นหมายถึงการสร้างหลักประกันว่าประชาชนจะเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยมากกว่าที่ผ่านมา ดังนั้นแนวคิดประชาธิปไตยทางตรงจึงสัมพันธ์กับการออกแบบกระบวนการทางการเมืองให้ประชาชนกำหนดชะตาชีวิตของตนเองได้โดยตรง โดยควรจะเริ่มที่ระดับเล็กที่สุดคือในระดับท้องถิ่นคือการให้ประชาชนในท้องถิ่นนั้นได้มีการดูแลกันเอง ซึ่งที่ผ่านมาการปกครองในท้องถิ่นของไทยนั้นได้ผูกติดอยู่กับผู้ปกครองที่มาจากการแต่งตั้งของส่วนกลางทำให้ในการบริหารนั้นไม่มีความเข้าใจในพื้นที่อย่างแท้จริง ทำให้ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตของชาวบ้านในชุมชนท้องถิ่นอย่างรุนแรงทำให้ชาวบ้านที่เป็นคนจนไม่สามารถอยู่ได้ โครงการขนาดใหญ่ที่มีการอพยพผู้คนออกจากพื้นที่ทำกินและการรุกรานทรัพยากรธรรมชาติไม่ว่าจะจากรัฐหรือเอกชนได้ก่อให้เกิดการทำลายชุมชนในทุกมิติ

ถึงแม้ว่าเราอาจจะพูดได้ว่าในระดับท้องถิ่นของไทยในปัจจุบันก็ได้มีการกระจายอำนาจลงไปในรูปแบบ อบจ. และ อบต. แต่อย่างไรก็ตามระบบนี้ก็ไม่ได้เปิดทาง

ให้ชาวบ้านมีส่วนร่วมกันอย่างจริงจังมากนักเพราะ อันที่จริงยังมีการมองกันว่าแล้วการปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย เป็นเพียงเครือข่ายการทำงานของศูนย์อำนาจส่วนกลางอยู่ ทำให้ปัจจุบัน อบจ. และ อบต. บางแห่งเป็นเพียงแค่ศูนย์กลางอำนาจของชนชั้นนำในต่างจังหวัด ซึ่งถูกผูกโยงใกล้ชิดกับชนชั้นนำในศูนย์กลางมากกว่าชาวบ้านในชุมชนของตน

ในการกระจายอำนาจให้ประชาชนได้ดูแลกันเองนั้นท้องถิ่นจะต้องมีชุมชนท้องถิ่นเป็นฐานรากในการพัฒนาและประชาสังคมเล็กๆที่คอยดูแลกำกับรัฐบาลท้องถิ่นโดยตรง โดยให้มีการตรวจสอบติดตามการบริหารงานของท้องถิ่นโดยตรง ซึ่งผลลัพธ์ที่แสดงให้เห็นจากการใช้ประชาธิปไตยทางตรงในรูปแบบการจัดการชีวิตสาธารณะของประชาชนโดยตรง ในปอร์โต อัลลิเกร ในรัฐเกอเรลาของบราซิล และขบวนการชาปาติस्ताได้ชี้ให้เห็นว่าคนจนที่มีการศึกษาน้อยและรายได้ต่ำมีความสนใจที่จะเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในสัดส่วนที่สูงกว่าประชาชนที่มีการศึกษาดีและรายได้สูง ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเมื่อใดก็ตามที่ทำให้การเมืองเข้ามาใกล้ชีวิตและปัญหาของคนจน คนเหล่านี้จะดำเนินกิจกรรมทางการเมืองอย่างผูกพันและเอาจริงเอจัง ทำให้ง่ายต่อการขยายการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเมืองระดับชาติซึ่งถูกผูกขาดอำนาจอยู่กับนักการเมืองมาตลอด

ส่วนในระดับชาตินั้นต้องเน้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางตรงโดยการให้มีการทำประชามติ(referendum)และการริเริ่มเสนอกฎหมายด้วยตัวเอง(Initiative) และกระบวนการถอดถอนนักการเมืองที่บริหารงานไร้ประสิทธิภาพ(recall)เพื่อความ

โปร่งใสของการบริหารงานและให้ประชาชนเล่นบทบาทเป็นผู้ตรวจสอบนักรการเมืองโดยตรง ซึ่งในการทำประชามตินั้นในหลายๆประเทศได้มีการให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการเข้าร่วมตัดสินใจทางตรงในประเด็นที่เป็นปัญหาสาธารณะอย่างแพร่หลาย แต่ในประเทศไทยนั้นที่ผ่านมามีการทำประชามติแค่ครั้งเดียวคือการทำประชามติเพื่อรับหรือไม่รับร่างรัฐธรรมนูญฉบับปี2550 โดยการทำประชามติบนฐานประชาธิปไตยทางตรงจะต้องพิจารณาจากหลักการพื้นฐานคือสิทธิของพลเมืองที่จะแสดงออกซึ่งเจตจำนงเสรีและยุติธรรม ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีเกณฑ์พื้นฐานคือ พลเมืองต้องมีสิทธิในการริเริ่มโดยตนเองโดยตรงคือ สิทธิในการริเริ่มกฎหมาย สิทธิในการริเริ่มประชามติ จะต้องเป็นสิทธิที่ประชาชนทำได้โดยตนเอง มิใช่กำหนดเอาไว้ให้เป็นอำนาจของรัฐสภา นอกจากนี้ผลการออกเสียงประชามติจะต้องมีลักษณะผูกพันให้ต้องมีการนำไปสู่การปฏิบัติตามผลการตัดสินใจสุดท้ายโดยตรงมิใช่เป็นเพียงแค่คำปรึกษาให้ผู้บริหารเท่านั้น ซึ่งทำให้ในการทำประชามตินั้นจะต้องมีกระบวนการถกเถียงสาธารณะที่แพร่หลายและใช้เวลาเพื่อให้ประชาชนรับรู้โดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือในการนำเสนอผ่านกระบวนการประชาธิปไตยในรูปแบบกระบวนการประชาธิปไตยแบบปรึกษาหารือ (deliberative democracy) เพื่อความโปร่งใสของระบบการเมือง

เมื่อการเมืองภาคประชาชนเติบโตจากการก่อร่างจนเข้มแข็ง จนเข้ามาแทนที่การเมืองแบบตัวแทนที่อ่อนแออย่างเต็มรูปแบบ และถ้าหากเรายังเชื่อว่าประชาชนคือเจ้าของอำนาจอธิปไตยที่มีความเป็นประชาธิปไตยสูงสุดอยู่แล้วก็ ที่สุดประชาชนเหล่านี้ผู้ได้เรียนรู้และเติบโตมาพร้อมกับประชาธิปไตยแบบทางตรงของประชาชนจะเป็นผู้

เลือกเองว่า ปัญหาใดของประชาธิปไตยควรแก้อย่างไร มิใช่เลือกจะลอกคนอื่นอย่างไร และ จะเป็นผู้ตัดสินสำคัญกับคำตอบที่ต้องเลือกระหว่างจักรยานคนจน และ จักรยานยนต์คนรวย ซึ่งจะถูกตอกย้ำอีกครั้งว่า “เราจะเดินด้วยขาของตัวเองก้าวไป ข้างหน้าด้วยขาของเรา ก้าวไปสู่การกลายเป็นประชาธิปไตยอันแท้จริงที่ไม่พึ่งพิงใคร ซึ่งกำลังรอคอยพวกเราอยู่เบื้องหน้า”

ตารางการเปรียบเทียบระหว่างไทยกับอินโดนีเซีย

	ประเทศอินโดนีเซีย	ประเทศไทย
รูปแบบการปกครอง	:รัฐเดี่ยว	:รัฐเดี่ยว
โครงสร้างการปกครอง	:3ฝ่าย (บริหาร นิติบัญญัติ ตุลาการ)	:3ฝ่าย (บริหาร นิติบัญญัติ ตุลาการ)
ระบบการเมือง	:ประชาธิปไตย ที่มี ประธานาธิบดีเป็นประมุข และ หัวหน้าฝ่ายบริหาร	:ประเทศไทยมีรูปแบบรัฐเป็น ราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ และใช้การปกครองระบอบ ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา หรือที่รัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทยเรียกรวมกัน ว่า ระบอบประชาธิปไตยอันมี

		พระมหากษัตริย์ทรงเป็น ประมุข รัฐธรรมนูญฉบับ ปัจจุบัน
การแบ่งเขตการปกครอง	:การบริหารส่วนกลาง มี กระทรวง 34 กระทรวง กรม และกองต่างๆ โดยมีข้าราชการ ตั้งแต่ระดับปลัดกระทรวง อธิบดีผู้อำนวยการกอง ฯลฯ เป็นบุคลากรร่วมบริหารในส่วน ราชการ ส่วนการจัดแบ่ง กระทรวงประเทศอินโดนีเซีย ยังแบ่งตามภารกิจประเทศ อินโดนีเซียแบ่งเขตการ ปกครองออกเป็น 31 จังหวัด 2 เขตปกครองพิเศษและ 1 เขต นครหลวงพิเศษ	:ประเทศไทยแบ่งเขตการ บริหารออกเป็น 1 ราชการ ส่วนกลาง ได้แก่ กระทรวง, ทบวง และกรม 2 ราชการ ส่วนภูมิภาค ประกอบด้วย 77 จังหวัด 878 อำเภอ 7,255 ตำบล และ 3 ราชการส่วน ท้องถิ่น ได้แก่ องค์การบริหาร ส่วนจังหวัด, เทศบาล, องค์การบริหารส่วนตำบล, กรุงเทพมหานคร และ เมือง พัทยา สำหรับสุขภาพนั้น ถูกยกฐานะไปเป็นเทศบาล ทั้งหมดใน พ.ศ. 2542
ระบบการเมือง	:ประเทศอินโดนีเซียมีระบบ การเมืองเป็นระบบหลายพรรค	:ประเทศไทยมีระบบการเมือง เป็นระบบหลายพรรค

รูปแบบการปกครอง ท้องถิ่น	:1. มณฑล 2. จังหวัด 3. นคร 4. อำเภอ 5. ตำบล 6. หมู่บ้าน	: 1.องค์การบริหารส่วน จังหวัด 2.เทศบาล 3.องค์การบริหารส่วนตำบล 4.กรุงเทพมหานคร 5. เมืองพัทยา
-----------------------------	--	---

บรรณานุกรม

กองเอเชียใต้ กรมเอเชียใต้ตะวันออกกลางและแอฟริกา กระทรวงการต่างประเทศ.

ข้อมูลราชอาณาจักรภูฏาน. ค้นเมื่อ 1 พฤษภาคม 2551, จาก

<http://www.mfa.go.th/web/479.php?id=299>

ภาณุวัฒน์ พันธุ์ประเสริฐ. (2556). **สาธารณรัฐอินโดนีเซีย.** กรุงเทพฯ: สถาบัน

พระปกเกล้า.

Celerier, P.P. (2010). Autonomy isn't independence; Indonesian

democracy stops in Papua. **Le Monde Diplomatique.** Accessed

1 May 2016, from <http://mondediplo.com/2010/06/14indonesia>.

Cochrane, J. (2014). **In Southeast Asia, Indonesia Is an Unlikely Role**

Model for Democracy. Accessed 14 May 2016, from

http://www.nytimes.com/2014/09/05/world/asia/insoutheast-asia-indonesia-becomes-a-role-model-fordemocracy.html?_r=0

Savanda, Andrea Matles. (1993). **Bhutan Country Studies.** Accessed 10

May 2008, from <http://memory.loc.gov/frd/cs/bttoc.html>

Mietzner, M. (2010). Political Conflict Resolution and Democratic

Consolidation in Indonesia: The Role of the Constitutional Court.

Journal of East Asian Studies, 10(3); 397-424.

Mietzner, M. (2011). Overcoming Path Dependence: The

Quality of Civilian Control of the Military in Post-Authoritarian

Indonesia. **Asian Journal of Political Science**, 19(3); 270-289.

Sebastian, L. and Gindarsah, I. (2013). Assessing Military Reform in

Indonesia. **Defense & Security Analysis**, 24(4); 293-307.

Setiawan, K. (2016). **The Politics of Compromise. Inside Indonesia.**

Retrieve From <http://www.insideindonesia.org/the-politics-of-compromise-2>